

Okręgowy Sąd Lekarski w Gdańsku
80-204 Gdańsk
ul. Śniadeckich 33

OSL-22/Wu/2020

O R Z E C Z E N I E

z dnia 2021r.

Okręgowy Sąd Lekarski w Gdańsku w składzie:

Przewodniczący:

Członkowie:
.....

Protokolant:

w obecności Zastępcy Okręgowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej
w Gdańsku

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2021r. oraz 2021r.
sprawy

.... Nr PWZ:

obwinionej o to, że w dniu 2016 r. jako lekarz pełniący dyżur w, nie wykazała należytej staranności nie dokonała właściwego rozpoznania i nie zaleciła właściwej opieki, oraz zaniechała podjęcia właściwej decyzji o skierowaniu Pacjenta do lekarza specjalisty ortopedii celem właściwego leczenia.

W wyniku błędnej decyzji i braku właściwego rozpoznania zerwania ścięgna Achillesa lewego, doznanego w wyniku upadku z drabiny, doszło do trwałego urazu kończyny dolnej lewej.

czym naruszyła : art. 53 ustawy o izbach lekarskich oraz art. 30 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry oraz art. 2 Kodeksu Etyki Lekarskiej.

na mocy art. 53 i 78 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 roku o izbach lekarskich:

- I. Uznał winną zarzucanego jej czynu, czyn ten kwalifikuje jako naruszenie art. 53 ustawy o izbach lekarskich oraz art. 30 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry oraz art. 2 Kodeksu Etyki Lekarskiej.
- II. Na podstawie art. 83 ust. 1 punkt 1 ustawy z dnia 02 grudnia 2009r. o izbach lekarskich wymierzył Obwinionej karę upomnienia.
- III. Kosztami postępowania postanowił obciążyć Obwinioną

UZASADNIENIE

W dniu 2016 r. do Okręgowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej w Gdańsku wpłynęła skarga

dowód: karty od 1 do 9

W dniu2016 r. Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej wszczął postępowanie wyjaśniające w sprawie nieudzielenia właściwej pomocy lekarskiej przez lekarz, który zgłosił się do

dowód: postanowienie o wszczęciu postępowania – karta nr 41

W dniu 2020r, lekarz postawiony został zarzut, że w dniu 2016 r. jako lekarz pełniący dyżur, nie wykazała należytej staranności nie dokonała właściwego rozpoznania i nie zaleciła właściwej opieki, oraz zaniechała podjęcia właściwej decyzji o skierowaniu Pacjenta do lekarza specjalisty ortopedii celem właściwego leczenia.

W wyniku błędnej decyzji i braku właściwego rozpoznania zerwania ścięgna Achillesa lewego, doznanego w wyniku upadku z drabiny, doszło do trwałego urazu kończyny dolnej lewej.

W ocenie Rzecznika stanowiło to naruszenie art. art. 53 ustawy o izbach lekarskich (Dz. U. 2018 r. poz. 168 t.j.), oraz art. 30 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. 2017.125), art. 2 Kodeksu Etyki Lekarskiej.

dowód: postanowienie Rzecznika o przedstawieniu zarzutów - karta nr 89-91

W dniu 2020 r. do Okręgowego Sądu Lekarskiego w Gdańsku skierowany został wniosek o ukaranie

dowód: wniosek o ukaranie - karta nr 106-107

W dniu 2021 r. Okręgowy Sąd Lekarski w Gdańsku rozpoznał sprawę przeciwko lekarz, obwinionej o to, że: w dniu 2016 r. jako lekarz pełniący dyżur w, nie wykazała należytej staranności nie dokonała właściwego rozpoznania i nie zaleciła właściwej opieki,

oraz zaniechała podjęcia właściwej decyzji o skierowaniu Pacjenta do lekarza specjalisty ortopedii celem właściwego leczenia.

W wyniku błędnej decyzji i braku właściwego rozpoznania zerwania ścięgna Achillesa lewego, doznanego w wyniku upadku z drabiny, doszło do trwałego urazu kończyny dolnej lewej, zdaniem Rzecznika, stanowiło to naruszenie art. 53 ustawy o izbach lekarskich (Dz. U. 2018 r. poz. 168 t.j.), oraz art. 30 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry (Dz. U. 2017.125), art. 2 Kodeksu Etyki Lekarskiej.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2016 r. Pacjent zgłosił się do do lek. z powodu urazu jakim był upadek z drabiny w dniu 2016 r. W wyniku upadku doznał urazu okolicy podudzia lewego, z towarzyszącym silnym bólem tej okolicy. Początkowo pacjent podejrzewał stłuczenie w okolicy urazu, jednak ze względu na utrzymujące się silne dolegliwości bólowe, nasilające się przy jakichkolwiek ruchach stopą, zgłosił się 2016 r. do Izby Przyjęć Z Izby tej został odesłany do, W przychodni tej został przyjęty przez lek. W wyniku zebranego wywiadu oraz badania pacjenta, szczególnie lewego podudzia i stopy, lek. zaleciła antybiotyk oraz okłady z Altacetu, z powodu opuchlizny i zaczerwienienia tej okolicy.

W dniu 2016 r. pacjent zgłosił się na wizytę w gabinecie prywatnym do chirurga, lek., który na podstawie badania fizykalnego kończyny dolnej lewej, a szczególnie stopy oraz badania USG podudzia lewego, stwierdził zerwanie ścięgna Achillesa. Na podstawie ponownej oceny okolicy urazu w badaniu USG, lekarz ortopeda zalecił wykonanie zabiegu operacyjnego, który przeprowadzono dnia 2016 r., ze skutecznym zespoleniem zerwanego ścięgna Achillesa.

Powyższe Sąd ustalił w oparciu o:

zeznania Pokrzywdzonego - **dowód:** karta nr 50-54

wyjaśnienia Obwinionej lek. w dniu rozprawy 2021r.**dowód:** karta nr 132

opinie Biegłego – **dowód:** karty nr 73-76 i 141-144

oraz zaliczone w poczet materiału dowodowego dokumenty:

1. Skarga +załączniki
2. Dokumentacja medyczna-

3. Dokumentacja medyczna-
4. Protokół przesłuchania-
5. Opinia biegłego
6. Opinia biegłego
7. Pismo z wnioskami dowodowymi Obwinionej
11. Pismo Obrońcy z dnia 2020 r.
11. Pismo Obrońcy z dnia 2021 r.
12. Informacja o niekaralności Obwinionej
13. Uzupełniająca Opinia biegłego

Obwiniona lekarz w postępowaniu **nie przyznała się** do zarzucanego jej przewinienia zawodowego i wyjaśniła, że rozpoznała zapalenie ścięgna Achillesa oraz zaleciła oszczędny tryb życia, leki przeciwbólowe oraz przeciwzapalne oraz antybiotykoterapię. Wskazała również, że w ramach NOCH nie ma możliwości wykonania badań laboratoryjnych, obrazowych oraz przeprowadzania konsultacji specjalistycznych. Obwiniona twierdziła, iż zaleciła pacjentowi dalszą kontrolę i leczenie w ramach POZ.

Sąd zważył co następuje:

Po wnikliwym rozpatrzeniu sprawy Sąd uznał, że w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego wina lekarz nie budzi wątpliwości

Niewątpliwym jest, że postępowanie lekarz naruszyło art. 53 ustawy o izbach lekarskich, art. 30 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry oraz art. 2 Kodeksu Etyki Lekarskiej. Dolegliwości z jakimi zgłosił się pokrzywdzony w dniu2016 roku oraz charakter urazu wymagały nie tylko zebrania wywiadu oraz badania przedmiotowego pacjenta, a także pogłębionej diagnostyki. Postawienie rozpoznania urazu w obrębie ścięgna Achillesa jest pojęciem ogólnym i szerokim i wymagało doprowadzenia do końca procesu diagnostycznego poprzez wystawienie skierowania do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego celem pogłębienia diagnostyki lub wystawienie skierowania do Poradni Specjalistycznej. Prawidłowa diagnoza prowadziła by jednoznacznie do ustalenia stopnia uszkodzenia ścięgna Achillesa, jednak mogła być ona postawiona dopiero na podstawie wyników badania chociażby USG, które to badanie nie zostało wykonane, ponieważ Obwiniona zaniechała działań dążących do ostatecznego postawienia rozpoznania nie wystawiając skierowania do SOR czy też do Poradni Specjalistycznej. Ograniczenie się do zaleceń oszczędzającego trybu życia oraz włączeniu niesterydowych leków p/zapalnych i antybiotyku przy braku podjęcia

możliwych, dostępnych i wskazanych działań w kierunku postawienia rozpoznania należy rozpatrywać w kategoriach niezachowania należytej staranności. Wyjaśnieniom Obwinionej złożonym w toku postępowania wyjaśniającego i na rozprawie, iż pacjent otrzymał ustne zalecenia kontroli i leczenia w ramach POZ oraz został poinformowany o tym, gdzie dokładnie ma się zgłosić i do którego gabinetu specjalistycznego ma się udać po wizycie u lekarza rodzinnego Sąd nie dał wiary i uznał je za sprzeczne z przedstawioną dokumentacją medyczną oraz zeznaniami pokrzywdzonego. W zakresie ustaleń faktycznych Sąd uznał za wiarygodne zeznania Pokrzywdzonego Zeznania te – po skonfrontowaniu z dokumentacją medyczną - pozwoliły ustalić stan faktyczny w sposób niebudzący wątpliwości co do przebiegu całej wizyty, w szczególności postępowanie Obwinionej lekarz zostało przedstawione w sposób nie dający podstaw do podważenia jej wiarygodności. Pokrzywdzony udzielając na rozprawie odpowiedzi na zadawane pytania, czynił to w sposób logiczny, jego zeznania były spójne i co do zasady rzeczowe, korelowały ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją medyczną, były przy tym konsekwentne i uzupełniały się wzajemnie z zeznaniami złożonym poprzednio w postępowaniu wyjaśniającym. W ocenie Sądu Pokrzywdzony nie miał także absolutnie żadnego interesu w obciążaniu Obwinionej lekarz swoimi zeznaniami. Z tych względów zeznaniom tym należało dać wiarę.

Sąd dał wiarę w całości dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach postępowania. Została ona sporządzona w przewidziany prawem sposób i przez uprawnione osoby. W ocenie Sądu dokumentacja medyczna stanowi potwierdzenie faktów wskazujących na winę obwinionej Sąd zgodził się z *opinią Biegłych, że pomoc udzielona przez Obwinioną dnia2016 roku była niepełna i niestaranna.*

W świetle zebranego materiału dowodowego

Sąd uznał lekarz winną zarzucanego jej przewinienia zawodowego, polegającego na tym, że w dniu 2016 r. jako lekarz pełniący dyżur w, nie wykazała należytej staranności nie dokonała właściwego rozpoznania i nie zaleciła właściwej opieki, oraz zaniechała podjęcia właściwej decyzji o skierowaniu Pacjenta do lekarza specjalisty ortopedii celem właściwego leczenia.

W wyniku błędnej decyzji i braku właściwego rozpoznania zerwania ścięgna Achillesa lewego, doznanego w wyniku upadku z drabiny, doszło do trwałego urazu kończyny dolnej lewej.

Stanowiło to naruszenie art. art. 53 ustawy o izbach lekarskich (Dz. U. 2018 r. poz. 168 t.j.), oraz art. 30 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. 2017.125), art. 2 Kodeksu Etyki Lekarskiej.

Należy uznać, że w czasie swego czynu Obwiniona nie dała posłuchu obowiązkom należytej staranności wyrażonym w przytoczonej we wniosku o ukaranie normom prawnym i normom KEL, chociaż można było takiego podporządkowania się wymagać. W sprawie nie ujawniły się żadne szczególne okoliczności odnośnie Obwinionej, które uniemożliwiałyby Jej podporządkowanie się ww. obowiązującym zasadom. Wymierzając lekarz karę Sąd wziął pod uwagę, iż w toku prowadzonego postępowania nie ujawniły się istotne i co ważniejsze niezależne od Obwinionej okoliczności, które mogłyby wskazywać na brak winy po stronie Obwinionej.

Mając powyższe na uwadze Sąd postanowił wymierzyć lekarz **karę upomnienia**. Istnieją przesłanki, aby przypuszczać, że Obwiniona powstrzyma się w przyszłości od działań sprzecznych z normami prawa oraz normami zawartymi w Kodeksie Etyki Lekarskiej. Wymierzenie innej kary w ocenie Sądu było w tej sprawie zbyt surowe.

Odnośnie kosztów postępowania wskazać należy, że w razie wydania orzeczenia o ukaraniu, Sąd jest obowiązany obciążyć ukaranego lekarza kosztami postępowania i takiej też treści orzeczenie wydał tut. Sąd.

NSL w dniu 03.03.2022r. na podstawie art. 64 ust. 3 w z. z art. 63 pkt 4 ustawy o izbach lekarskich postępowanie w sprawie umorzył.